

U nedjelju 24. kolovoza 1947. godine, a bio je i blagdan sv. Bartola apostola, u Lanišću je krizmano 230 djece, premda su obred ometali razulareni komunisti divljajući na trgu pred crkvom.

Nakon krizme, unaprijed pripremljeni zločinci ušli su u župnu kuću. I s dva uboda nožem u vrat usmrtili vlč. Miroslava Bulešića, a mons. Jakova Ukmara teško isprebijali.

Umirući, vlč. Miroslav je - poput svetog prvomučenika Stjepana - zazvao: "Isuse, primi dušu moju!"

Njegova je svjedočka krv poškropila zidove u predsjednici župnoga ureda i ostala trajnim svjedočanstvom svećenice vjernosti sluge Božjega Miroslava Bulešića Bogu i Crkvi.

Odlukom komunističkih vlasti ovaj odvažni svjedok vjere nije smio biti pokopan u svojoj rodnoj župi Svetvinčenat, nego u Lanišću, na Čićariji, što dalje od naseljenijih dijelova Istre.

Kao da su ga se komunistički vlastodršci i mrtvoga bojali.

Tek nakon 11 godina dopustile su te vlasti da mu se tijelo prenese na groblje u rodnu župu i odredile da to bude 13. svibnja 1958. godine. Upravo na njegov rođendan, ali i na blagdan Gospe Fatimske, koja je za svoga ukazanja u Fatimi u Portugalu još 1917. godine bila najavila: "Ako se Rusija ne obrati, svoje će zablude proširiti svijetom..., a dobri će doživjeti mučeništvo."

Danas mu se grob nalazi u župnoj crkvi Navještenja Marijina u Svetvinčentu.

Od njegove mučeničke smrti prošlo je više od 60 godina. Otad mu se mnogi vjernici utječu u zagovor, hodočaste na njegov grob, kao i u njegovu Memorijalnu zbirku u župnoj kući u Svetvinčentu.

Godine 2004. zaključen je biskupijski postupak za proglašenje sluge Božjega Miroslava Bulešića - "mučenika svete potvrde", kako reče kardinal Bozanić - blaženim i svetim.

A on nam i danas, u ovom neizvjesnom i dezorientiranom vremenu, jednako govori kako je govorio kao mlado-misnik u propovijedi na Bijelu nedjelju 1943. godine:

"Kada bismo imali savršenu uskrsnu vjeru bilo bi u nama nešto pobjedničko, neko sunčano svjetlo koje bi divno preobrazilo svakdanji život s njegovim brigama i nevoljama."

"Nakon izlaska iz tamnice s velikom boli saznao sam da je ubijen vlč. g. Bulešić, taj dobr i idealni mladi svećenik."
(*Blaženi Alojzije Stepinac u pismu dr. Ivanu Paviću 1953.*)

"Pred nama je Sluga Božji koji je živio duboku vjernost i predanost Bogu od najranijih dana svojega puta prema svećeništvu. On danas pred nama stoji kao blistavi dragi kamen poput *kamen slična kristalnom jaspisu*, kako *Knjiga Otkrivenja* opisuje sveti grad Jeruzalem (usp. Otk 21, 11). Ta kristalna čistoća ovoga hrvatskog svećenika proizlazi iz njegove prožetosti evanđeljem."

(*Homilija kard. Josipa Bozanića u Svetvinčentu 24. 08. 2007.*)

MOLITVA

**Gospodine Isuse, Ti si svećeniku
Miroslavu Bulešiću dao milost da
Tebi vjerno služi revnim apostolskim
djelovanjem u ljubavi prema Crkvi i da
Ti prikaže žrtvu svojega života. Udijeli i
nama jakost u ispunjavanju iste vjere i
postojanost u vršenju Tvojih zapovijedi.**

**Molim Te da mi po zagovoru Sluge
Božjega udijeliš milost...
Proslavi svoga Slugu čašću oltara,
da nam bude primjer i zagovornik
u borbama života na putu vječnoga
spasenja. Koji živiš i kraljuješ u vjeke
vjekova. Amen.**

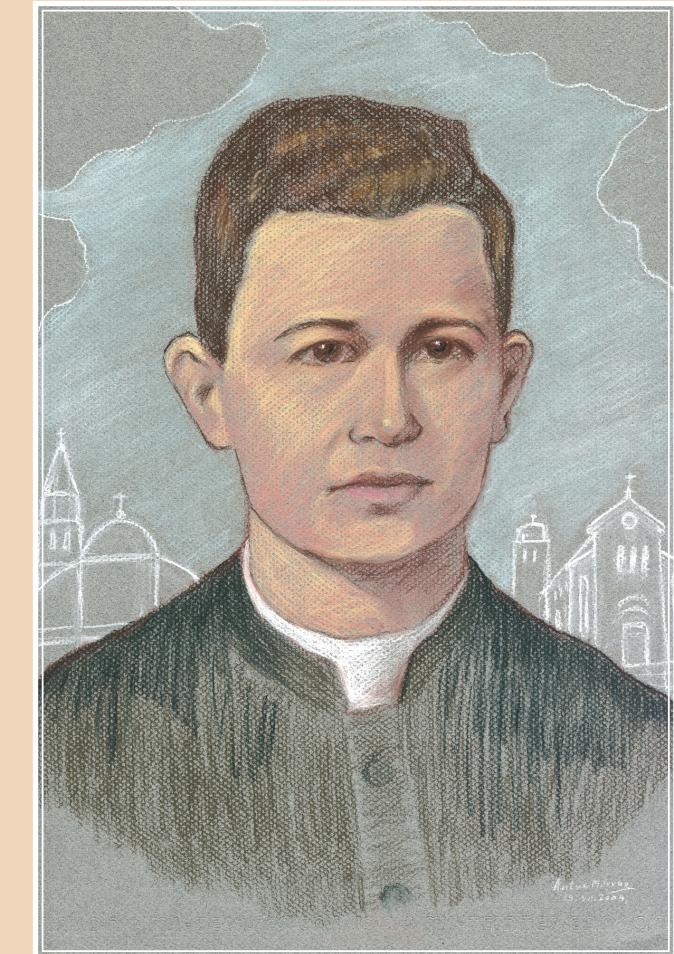
Oče naš. Zdravo Marijo. Slava Ocu.

Tko na zagovor Sluge Božjega bude uslišan, zadobije tjelesno ili duhovno ozdravljenje ili koju drugu posebnu milost, molimo ga da to javi na adresu:

**Postulatura Sl. B. Miroslava Bulešića
Kalpurnija Pizona 4, 52100 Pula
Tel./fax 052/391-989**

Izdaje: Postulatura Sl. B. Miroslava Bulešića, Pula
Odg. Mons. Vjekoslav Milovan

SUVREMENI VELIKAN NAŠE CRKVE

MIROSLAV BULEŠIĆ

Sluga Božji, svjedok vjere
1920. – 1947.

Životni put

Prema svećeništvu

Sluga Božji Miroslav Bulešić rodio se na blagdan Gospe Fatimske 13. svibnja 1920. godine u južnoistarskom selu Čabruniči, župa Svetvinčenat, od roditelja Mihe i Lucije Bulešić. Nakon završene osnovne škole, godine 1931. odlazi u sjemenište u Kopru. Već kao šesnaestogodišnji sjemeništarac jasno očituje svoju predanost Bogu izabravši prigodom službenog oblačenja talara natpis za spomen sličicu: "Bog moj si Ti! U rukama Tvojim sudbina moja."

U sjemeništu je bio uzornoga vladanja, dobar, marljiv i pobožan.

Nakon što je 1939. godine u koparskom sjemeništu maturirao, upućen je na studij teologije i filozofije na papinsko sveučilište Gregoriana u Rim. U Vječnome gradu bogoslov se Bulešić posvećuje studiju, ali i osobnoj duhovnoj izgradnji, u okruženju herojskih svetačkih likova iz dvadesetstoljetne povijesti Crkve. O njegovu su se ponašanju za vrijeme boravka u Rimu pohvalno izražavali i njegovi poglavari i kolege bogoslovi.

Početkom proljeća 1943. godine, na poziv porečko-pulskog biskupa vraća se u Istru na svećeničko ređenje. Zaređen je 11. travnja 1943. godine u župnoj crkvi Navještenja Marijina u Svetvinčentu.

O svom je ređenju, duboko svjestan da je tim činom postao poslužiteljem Otajstva velikoga, u svom Duhovnom dnevniku zapisao:

"Moja majka, otac i braća su plakali, a i mogli su: sin im je umirao, sam je prestajao biti njihova svojina i počimao je biti stvar Božja".

Nakon ređenja i Mlade mise koju je proslavio 26. travnja u Svetvinčentu, otišao je u Rim da položi preostale ispite, a potom se vratio u Istru na ljetne ferije. No kako je početkom rujna iste 1943. godine Italija kapitulirala, u Istri izbio ustank, a njemačka okupacija Italije učinila Rim praktično nedostupnim, mladomisnik Bulešić ostaje u Istri te biva imenovan upraviteljem župe Baderna, na Poreštini.

Revni župnik

U svojoj prvoj župi dvadesetrogodišnji Bulešić predaje se sa svim žarom pastoralnom radu, a istodobno se - i uz rizik vlastita života - hrabro zauzima za svoje ratnim vihorom ugrožene župljane. Na tom području Nijemci često vrše od-

mazde zbog prethodnih partizanskih akcija, fašisti prokazuju i likvidiraju političke protivnike, a dok partizani s jedne strane oslobođaju zemlju, komunisti u njihovim redovima sustavno šire bezbožnu propagandu i uklanjuju sve koji im smetaju na njihovu putu prema potpunom preuzimanju vlasti. Utoliko snažnije, dramatičnije i za sve njih izazovnije zvuče principjelne riječi mladog župnika Bulešića: "Ja sam katolički svećenik i podijelit ću svete sakramente svima koji ih zatraže: i Hrvatu i Nijemcu i Talijanu."

A da to nije bila naivnost, već njegov nepokolebljiv katolički i čovjekoljubivi stav, pokazuje Bulešićev dnevnički zapis od 22. ožujka 1944. godine iz kojeg se jasno vidi kako je svjestan pogibelji u kojoj se nalazi, ali je za svoje uvjerenje i poslanje spremjan i na mučeništvo:

"Ako me hoćeš k sebi, evo me pripravna. Moj život Ti savim darujem za svoje stado. Uz Tvoju milost, i ako me Ti učiniš dostoјnjim ne bojam se mučeništva, već ga žudim. Neka bude Tvoja volja".

A u propovijedi sasvim otvoreno govoriti župljanim:

"Ničega se ne bojam, jer znam da činim u svemu svoju dužnost, i miran sam pred Bogom i pred ljudima. Ja, znajte, da ću se držati uvijek vjere, držati svojeg poštenja, koje neću prodati za nikakvu zemaljsku cijenu; bez straha ću kazati svakome ono što je pošteno. Prema tim ću načelima uvijek živjeti. A to su načela Kristova. Kud i kako je On išao, onud i onako idem i ja."

Spremnost na mučeništvo ovoga mladog Božjeg svećenika posve je očigledna. No ono neće doći tada niti u toj župi, već nekoliko godina kasnije, na Buzeštini, na svećeničkom zadatku - i pred očima cijele Istre. Vlč. Bulešić je u Baderni dočekao kraj rata u svibnju 1945. godine te bio svjedokom poratne euforije i dolaska na vlast Komunističke partije.

Na jesen iste godine imenovan je župnikom veće i zahtjevnoj župe Kanfanar.

I u novoj župi s velikom pastoralnom revnošću obavlja svoje svećeničko poslanje. Osim što drži vjerouauk u školi i u crkvi staleške govore, okuplja mladež, oživljuje pobožnost Srcu Isusovu i Marijinu te, što je tih godina bila prava hrabrost, organizira i velike pučke misije, dijelom i zbog toga da zaštititi župljane, osobito mlade, od pogubnog ateističkog utjecaja novih, komunističkih vlasti. Videći njegovu neumornu župničku aktivnost, neki su komunistički predstavnici 1946. godine međusobno zaključili: "Dok je ovaj živ, narod neće ići na naše sastanke."

No osim velikog duhovnog dinamizma, vlč. Bulešić je imao i izraženi karitativni stav. To rječito pokazuje zgoda kada je siromahu koji je u staroj poderanoj košulji naišao pred župnu kuću dao vlastitu košulju.

Premda je u vjerskim i čudorednim pitanjima bio jasan i strog, vjernici su se, napose mladi, sve više okupljali oko njega, a komunisti mu sve otvorenije prijetili.

U takvoj napetoj i neizvjesnoj situaciji neki su mu rođaci savjetovali da ode u Italiju jer da bi ga ovdje komunisti mogli ubiti. On im je hrabro odgovorio: "U Italiji ima dosta svećenika. Ja ostajem ovdje. Ako me ubiju, ubit će me za Boga i vjeru".

Vlč. Bulešić nije dugo ostao u kanfanarskoj župi. Na jesen 1946. godine imenovan je podravnateljem i profesorom Biskupskoga sjemeništa u Pazinu. Na novim dužnostima zdušno se posvećuje odgoju i izobrazbi sjemeništaraca, a kao tajnik "Zbora svećenika sv. Pavla" odlučno se zauzima za slobodu vjere i nesmetano djelovanje Crkve. Pazio je da Zborom ne manipuliraju komunističke vlasti, a osobito je pomagao i hrabrio mlade svećenike u njihovu pastoralnom djelovanju u teškim uvjetima boljševizirane društvene zbilje. U svom Duhovnom dnevniku, s velikim predanjem u volju Božju, 24. lipnja 1947. u pazinskom sjemeništu zapisuje: "Ja želim, ako je Tvoja volja, čim prije doći k Tebi".

Završna žrtva

Po završetku školske godine 1946/47. u Istru dolazi dr. Jakov Ukmar, delegat Svetе Stolice, dijeliti sakramenat sv. krizme po župama središnje i sjeverne Istre. "Kao tajnik" zapisao je u svom izvješću o krizmanju po Istri dr. Ukmar, "služio mi je vlč. Miro Bulešić". Komunisti su organiziranim manifestacijama nastupili protiv krizme. Sprječili su dijeljenje sv. krizme u Tinjanu, a u Buzetu su 23. kolovoza 1947. godine čak upali u župnu crkvu, uzvikujući parole Titu, Staljinu i komunističkoj partiji, svetogrđno skakali po bočnim oltarima te rastjerali krizmanike i kumove. Pred svetohraništem dočekao ih je vlč. Bulešić i uzviknuo: "Ovamo možete prijeći samo preko mene mrtvoga!"

Oni su se povukli, ali i zaprijetili da će, dodu li sutradan krizmati u Lanišće, krvavo kamenje padati po Lanišću.

Na zabrinuto pitanje vjernika boji li se poći u Lanišće, vlč. Bulešić je odgovorio:

"Jedanput će se samo umrijeti."